

Katrina

Margreet Maljers

KATRINA

Margreet Maljers

Katrina

VCL serie

ISBN 978 90 5977 482 7
NUR 344

© 2010, VCL-serie, Kampen
Omslagillustratie en -ontwerp: Bas Mazur
www.vclserie.nl
ISSN 0923-134X

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Vrijdagavond. Het was nog maar begin februari, maar het voorjaar leek al in de lucht te zitten, zo zacht was het. Katrina betreurde het dat ze binnen moest blijven. In de feestzaal leek het zo benauwd, dat ze met spijt naar binnenging.

Ze had honderd keer liever een eind gelopen, maar haar vriend, Benno, hield niet van die, wat hij noemde, primitieve pleziertjes. Hij merkte haar tegenzin en zei wat spottend: ‘Leef toch eens een keer echt. Je lijkt af en toe wel een oude kinderjuf. Dat komt door je werk en die opvoeding van je.’

En ongetwijfeld kwam een deel van de weerzin waarmee ze Benno naar zijn feestjes vergezelde, voort uit haar opvoeding. Voor het andere deel was het een gevolg van haar karakter en het feit dat ze een bijzonder goed gehoor had, zodat de schetterende muziek die op die feestjes werd gespeeld, haar pijn deed aan haar oren.

‘Bedankt voor het compliment,’ zei ze ironisch.

Hij sloeg zijn arm om haar heen. ‘Zo bedoel ik het niet, dat weet je best, maar het zou zo veel leuker zijn als je al die remmingen van je een keer van je af gooide. Je zou eens zien...’

Ze keek hem van opzij aan. Hij glimlachte met kuiltjes in zijn wangen en ze lachte onwillig terug. Oude kinderjuf... kwam ze zo over? Misschien wel. Wie weet had het omgaan met kinderen invloed.

‘Ik zal het proberen,’ beloofde ze. ‘Misschien sla je wel achterover van verbazing als ik uit mijn dak ga.’

Het was twee uur later.

De muziek dreunde en bonkte door de zaal en Katrina vroeg zich af hoe ze hier met goed fatsoen kon verdwijnen. Een man probeerde haar mee te trekken, maar ze zag aan zijn hoogrode gezicht dat hij fors aan het drinken was geweest.

‘Nee, dankjewel. Ik heb hoofdpijn.’ De uitdrukking op haar gezicht was zo afwijzend dat de man doorliep en iets zei tegen Benno Lenstra, die tot het gezelschap behoorde waarmee het succes van de opening van een nieuw kantoor van ‘Miljoenenreizen’ werd gevierd. De directeur had de medewerkers en hun partners uitgenodigd voor een feestelijke borrel en Katrina was met Benno meegegaan, al vond ze dit soort feest-

jes doorgaans stierlijk vervelend.

De vrouw waarmee Benno rondzwierde, barstte in lachen uit en keek naar Katrina, die haar tas pakte. Ze sloeg haar armen om Benno's hals en legde haar hoofd op zijn schouder.

Katrina stond op en wuifde met een hand naar haar vriend. Haar lippen vormden de woorden: ik ga.

Hij begreep dat ze op het punt stond te vertrekken. Zijn gezicht betrok en hij liep naar haar toe. 'Wil je al weg? Wees toch niet zo'n spelbreker. Kom op, Jaco wil graag met je dansen. Hij vond het niet leuk dat je hem weigerde. Doe nou es mee.'

'Ik heb geen behoefte aan gedoe met halfdronken mensen en volgens mij is er hier niet een meer helemaal nuchter,' zei Katrina. 'Maar blijf jij gerust hier. Ik kom wel thuis.'

Ze probeerde langs een tafeltje te komen dat in de weg stond.

'Die man is wel een van mijn directeurs en je zou me een plezier doen als je een beetje aardiger voor hem was. Dat zal me geen windeieren leggen. Dat overdreven preutse gedoe altijd. Ontspan je toch eens een beetje,' snauwde hij.

'Blijf jij maar hier,' herhaalde Katrina.

Benno keek naar het meisje dat er in haar eenvoudige, blauw zijden jurk wat teruggetrokken en onzeker uitzag tussen de uitgelaten mensen om hen heen. Jaco, het directielid dat net met Katrina had willen dansen, had eerder die avond gezegd dat hij, Benno, zijn ogen niet in zijn zak had gehad toen hij Katrina strikte. Niet dat Katrina knap was met die grote mond en dat wat brede voorhoofd. Knap, nee, en ze was zelf de eerste om dat te beseffen, maar ze had iets wat haar voor sommigen erg aantrekkelijk maakte. Een soort vriendelijkheid. Ze zag het zelf niet en hij zou haar niet wijzer maken. Ze was nu waarschijnlijk nog blij dat hij haar als zijn vriendin wilde. En zo vroeg al weg? Ze hield niet van dit soort feestjes. Enfin... stil laten gaan. Onverschilligheid verhoogde je waarde en gaf extra vrijheid op de koop toe. Zaken en liefde hadden meer overeenkomsten dan de meeste mensen beseften.

Zijn wrevel verdween weer. 'Als je het zeker weet? Ik kan het me niet permitteren zo vroeg te verdwijnen. Ik kom morgen langs,' beloofde hij. 'Kijken of je hoofdpijn over is.' Hij boog zich voorover en kustte haar vluchtig. 'Voorzichtig, hè? Niet met vreemde mannen meegaan.' Lachend tikte hij op haar neus.

De muziek was inmiddels zachter geworden en even over-

woog Katrina of ze zou blijven. Als hij het nu vervelend vond dat ze wegging... maar Benno had zich al omgedraaid en liep terug naar Odette, het meisje met wie hij had gedanst.

Katrina keek hem even na en liep langs de achtermuur naar de uitgang. Ze week uit voor een stel dat daar stilstond. In de spiegels die aan de wand hingen overzag ze een groot deel van de zaal. De donkerrode gordijnen met de goudkleurige koorden gaven de ruimte iets van een ouderwetse toneelzaal. Afschuwelijk eigenlijk. Maar smaken verschilden. Dat wist zij beter dan de meeste anderen.

Haar ogen zochten haar vriend. Hij danste, zijn hoofd voorovergebogen naar het meisje dat hij bij haar arm vasthield. Katrina werd half verborgen door de twee mensen voor haar. De band pauzeerde even om een ander nummer te zoeken en in de stilte die viel hoorde ze Odettes stem, die zich nog niet aan het geluidsniveau had aangepast, roepen: 'Is dat haar nou? Dat kinderjuffie? En ga je met haar trouwen?'

Katrina's hart sloeg een slag over. Ze wachtte even om het antwoord te horen.

'Trouwen? Ik? Grote genade! Zie je me daarvoor aan? Vrijwillig naar de gevangenis?' hoorde ze haar vriend quasi ontdaan roepen. Er klonk gelach vanuit de omstanders en iemand riep: 'Groot gelijk, Lenstra. Vrijheid blijheid. En als die vrouw jou niet meer wil, doe je haar maar aan mij over. Ik ben altijd gek op kindermeisjes geweest.'

Dat was die Jaco. Katrina herkende de stem en hield haar adem in.

'Wat levert dat me op?' riep Benno uitbundig terug. Er klonk weer gelach.

Katrina wachtte niet op het antwoord. Ze week achteruit, liep naar de gang en zocht haar jas bij de garderobe.

'Ben je niet in orde?' vroeg een vrouw die bij de buitendeur stond 'Moet ik een taxi voor je bellen?'

'Nee hoor, ik moet wat frisse lucht hebben. Dat is alles,' antwoordde Katrina dof.

De vrouw keek haar na toen ze wegliep, de donkere nacht in. Rechttop, maar er was iets eenzaam aan het figuurtje waardoor ze dacht: vervelend dat dat kind daar zo alleen in het donker loopt.

Katrina was tegen drie uur thuis en viel doodmoe haar bed in. Ze nam twee aspirientjes tegen de stekende hoofdpijn, viel als een blok in slaap en werd de volgende morgen om negen uur wakker.

Ze schoof het gordijn open, zag de regen die neerviel op het grasveld van de benedenburen en leunde met haar voorhoofd tegen het koude glas. De vorige avond stond haar weer helder voor ogen. Een gevoel van diepe vernedering kwam vanuit haar middenrif naar boven.

Trouwen... de gevangenis... Zo dacht Benno dus over hun relatie. Een kinderjuf, had dat opzichtige kind over haar gezegd. Geen woord had hij ertegen ingebracht. Geen woord van protest ook tegen die ellendeling van een Jaco.

Ze keek naar de gevlochten ring met drie steentjes om haar vinger die ze heimelijk lelijk had gevonden. Onze vriendschapsring, had Benno hem genoemd.

Ze had het opgevat als een soort verlovingsring toen hij hem een jaar geleden om haar vinger had gedaan. Fout. Een vriendschapsring dus. Hoe dom kun je zijn...

Langzaam schoof ze de ring van haar vinger en ze legde hem op het antieke theekastje dat ze van de oude buurvrouw had gekregen waar ze jaren naast had gewoond. Trouwen... zie je me daarvoor aan? Zij wel dus. Onnozele gans die ze was. Er gleden een paar tranen langs haar wang naar beneden. Eén keer mag je erom huilen, zei ze tegen zichzelf. En je hoeft je niks aan te trekken van wat zo'n rotmeid zegt. Het was alleen zo vervelend dat ze dat wel deed.

Toen ze een uur later haar gezicht met koud water bette, viel haar oog op de ring. Aan alles zat een goede kant: dat protserige ding hoefde ze tenminste niet meer te dragen.

Ze keek naar haar gezicht. Nog een paar keer een flinke plens koud water eroverheen, dan was er niets meer van dat gegrien te zien. En dan maar meteen vandaag de knoop doorhakken. Ze voelde ondanks haar verdriet ook een glimp van iets anders. Trots. Ze had toch eigenlijk wel geweten dat Benno, ondanks de ring, zich tot niets verplicht voelde? Hij had er een hekel aan om gebonden te zijn, had hij soms uitgebazuind met de blik van een jongetje dat keek of hij wel stoer gevonden werd. Ze had er nooit een scène over gemaakt omdat ze dacht dat het een houding van hem was. Iets van: niet laten merken dat je iemand nodig hebt.

Een beetje vertederend zelfs. Of was ze bang geweest dat hij het uit zou maken als ze ernaar had gevraagd? Het deed er niet meer toe. Met haar lippen stijf op elkaar droogde ze haar gezicht af.

Ze had in ieder geval nog een greintje zelfrespect over: zij was nooit over een huwelijk begonnen. Benno's opmerking gisteravond tegen die misselijke meid en zijn zwijgen tegen die lameling van een Jaco, waren de druppels die de emmer deden overlopen.

Vandaag kwam hij misschien langs, had hij gezegd. Niet dat ze er dan op kon rekenen dat hij kwam, want 'misschien' was bij Benno ook 'misschien'. Hij zag dan wel. Dat zij ervoor thuisbleef, was haar zaak. En ze had het altijd gedaan: gewacht of hij kwam...

Ze kneep haar handen in elkaar. Dat was ook voorbij.

Vandaag nog afhandelen, dacht ze treurig. Beter erdoorheen gevlogen dan erdoorheen gekropen.

Die dag kwam Benno niet. 'Misschien' was inderdaad weer 'misschien'.

De dag kroop voorbij.

Hij kwam tegen zeven uur de volgende avond. Met een zelfverzekerdheid die niet geschokt werd toen Katrina zei dat het haar beter leek om een punt achter hun vriendschap te zetten.

'Je neemt het leven zo zwaar op. Wees toch eens niet zo streng voor jezelf en voor een ander,' zei hij vleierend. Zijn knappe gezicht stond half schuldig, half verongelijkt. 'Het is nu eenmaal de gewoonte in ons soort wereldje dat je wat... fysiek bent met elkaar. Zeker op feestjes. Die knuffel van Odette stelde helemaal niets voor. Ze was aanhalig, nou ja, mag ze? Zo is ze nu eenmaal. En op zo'n feestje en met een drankje te veel ga je vanzelf een beetje gek doen. Zeker Odette! Ik heb haar thuisgebracht omdat ze een beetje wankel op de benen was en Jaco het me vroeg.'

Hij schokschouderde en glimlachte toen hij een hand op haar wang legde. 'Maar niet verder dan de voordeur! Dat weet je. Zo gaat dat met een feestje. Een beetje onschuldig geflirt.'

Katrina bedacht dat hij dat altijd zei als hij met een andere vrouw weg was geweest en ze had het graag geloofd, tot gisteravond... Hoewel, ze had zich eerder ook weleens afgevraagd waar die 'onschuldige' feestjes eindigden. Bij de voordeur, zoals hij altijd zei, of achter de slaapkamerdeur? Ze had zich ook wel-

eens afgevraagd waarom ze het allemaal pikte. Angst om alleen te zijn?

Ze rechtte haar rug. Katrina was lang, net zo lang als haar vriend. ‘Het maakt niet uit, Benno. We passen gewoon niet bij elkaar. Ik ben veel te stijf voor jou en om je de waarheid te zeggen, je bent een beetje te losjes voor mij. Dus...’ Ze nam de ring van het theetafeltje en gaf hem aan Benno die er met een gefronst voorhoofd naar keek en weigerde hem aan te pakken.

‘Je meent het niet. Je bent boos om eergisteravond. Maar ik verzeker je dat er niets is gebeurd tussen Odette en mij. Je moet de zon een beetje in het water kunnen zien schijnen. Ik kan er niets aan doen dat die meiden zich van alles in hun hoofd halen. Kom, ik doe hem weer om je mooie vingertje, dan zoenen we het af en gaan we lekker eten in de Kombuis.’

De Kombuis was het eetcafé waar ze regelmatig kwamen.

Hij begreep niet dat ze het meende. Of hij wilde het niet begrijpen, dacht Katrina. Ze duwde de ring in de palm van zijn hand.

‘Bewaar die ring nu fijn voor een ander mooi vingertje en laten we elkaar maar gedag zeggen. Ik laat je uit,’ zei ze kribbig van verborgen droefheid en ze opende de kamerdeur.

Hij keek haar verbijsterd aan en schudde zijn hoofd. ‘Je meent het niet. Om zoiets onbenulligs...’

‘Tja. Om zoiets onbenulligs...’ antwoordde ze.

‘Je hebt iemand horen roddelen over Odette en mij,’ zei hij sussend. ‘Je moet niet alles geloven. Er is niets gebeurd tussen ons. Kom... doe niet zo gek.’ Hij deed een stap naar voren en probeerde een arm om haar heen te slaan.

Terwijl ze achteruitweek, zei Katrina langzaam en nadrukkelijk: ‘Ik heb niets gehoord, niemand gesproken, ik ben alleen tot de conclusie gekomen dat wij te verschillend zijn en denken. Net zoals jij zo vaak hebt gezegd.’

‘Denken? Krijgen we dat weer? Gaat het soms ook weer om die kerk van je?’ schamperde hij.

Katrina hield haar hoofd schuin. ‘Nee,’ zei ze en ze schaamde zich meteen voor die bekentenis, want het zou wél mee moeten spelen dat hij totaal onverschillig stond tegenover dingen die voor haar van levensbelang waren. Wat was ze een slappe, miselijke meid.

Ze trok haar schouders naar achteren. ‘Geef me mijn huissleu-

tel maar terug,' zei ze resoluut. 'En hier is de sleutel van jouw flat. Als ik nog dingen van jou tegenkom, laat ik ze wel bezorgen.'

Ongeloof lag op zijn gezicht toen hij de sleutel uit zijn zak pakte en in haar hand legde. 'Je bedenkt je nog wel. We trekken al een jaar samen op... We zouden het over een tijdje zelfs over een toekomst samen kunnen hebben.'

'Misschien,' zei ze peinzend. 'Maar ik weet dat de gevangenis je niet trekt, dus... Dag Benno.'

Hij schrok even. Had ze zijn opmerking op het feest dan gehoord? Zo luid had hij toch niet gesproken en het was er erg rumoerig geweest. Of niet? Maar dan nog... Het was een grap geweest. Gewoon een grap. Misschien niet al te kies, maar je hoefde je woorden niet op een goudschaaltje te wegen op zo'n feest? Er moest iemand gekletst hebben over hem en Odette. Dat kon niet anders. Het was waarschijnlijk het beste om Katrina nu met rust te laten. Ze kwam er wel op terug. Trouwen? Ze was wel de enige vrouw met wie hij zich niet verveelde. Ze overvroeg hem ook nooit. Een huwelijk? Wie weet.

Hij keek de kamer rond. Hij zat hier altijd zo prettig. Enfin, dat kwam wel weer.

'Dag Katrina, voorlopig dan maar tot ziens. We ontmoeten elkaar vanzelf wel weer en waarschijnlijk denk je er volgende week al anders over,' voorspelde hij. 'We komen elkaar in ieder geval tegen. Zo groot is de stad nu ook weer niet. En dan zien we wel weer.'

Ze schudde haar hoofd, sloot de deur en hoorde hem de trap af lopen. Even later klapte de buitendeur dicht.

Zo eindigde dus een illusie, peinsde Katrina en keek met ogen die brandden van de ingehouden tranen, in de spiegel. Ze zag er heel gewoon uit. Je zou niet zeggen dat ze net haar toekomst overhoop had gegooid. En dan Benno, die niet geloofde dat ze er werkelijk een punt achter gezet had.

'Goed, Katrina. Wat nu?' vroeg ze haar spiegelbeeld

'Dit is de eerste dag van je nieuwe leven,' had haar grootmoeder weleens gezegd als er een grote verandering in het dagelijkse leven kwam.

Van je nieuwe leven...

Grootmoeders hadden niet altijd gelijk. Afwachten maar.

Het was moeilijk om mensen te ontlopen. Katrina en Benno hadden ook gezamenlijk vrienden en ze liep Benno telkens tegen het lijf. Ze merkte dat hij zich beklagde bij een paar mensen over wat hij noemde ‘haar onverzoenlijkheid’. Katrina trok zich terug, zonder dat ze zich afvroeg of hun, en vooral haar eigen, vrienden de breuk wel zo vreemd vonden. Er was een meisje dat tegen haar zei: ‘Goed gedaan, meid,’ maar verder zei niemand er veel over. Katrina wist niet of ze haar wilden ontzien of dat ze haar een sufferd vonden. Het zou het laatste wel zijn, dacht ze mismoedig.

Er gingen een paar weken voorbij. Katrina deed haar werk, maar de avonden vond ze moeilijk. Ze had haar familie nog niets verteld en wachtte... ja, waarop?

Op een avond kwam ze Benno tegen in het gezelschap van een paar meisjes. Een van de twee was Odette. Deze zag haar en zei iets tegen Benno, die omkeek en lachte.

Katrina keek strak voor zich uit en veinsde hen niet te zien, maar toen ze thuis was huilde ze onbedaarlijk, tegen haar goede voornemens in.

Ze zou een nieuw leven beginnen, had ze zich voorgenomen nadat ze Benno aan de kant en uit haar hart had gezet. Maar hier lukte het niet. Ze moest iets ondernemen. Haar nieuwe leven begon op dit moment.

De volgende morgen versliep ze zich en ze nam staande een kop thee en een cracker.

De eerste nacht van haar nieuwe leven had ze achter de rug. Wat nu? Kon ze maar helemaal overnieuw beginnen. Met alles.

Ze bekeek haar kamer kritisch. Gezellig, maar het was maar één kamer. Geen eigen huis... Dat had ze uitgesteld met het oog op Benno. Het huis dat ze samen zouden betrekken. Onnozel. Ze zou een heleboel moeten veranderen.

Maar hoe en wat? Ze had geen idee.

Ze stapte op de fiets en reed naar WIN, de afkorting van ‘Wereld In een Notendop’, het warenhuis waar ze al zes jaar werkte, en arriveerde net op tijd. Ze was hoofd van de afdeling kinderkleding en wilde niet later zijn dan de meisjes voor wie ze verantwoordelijk was. Door de deur zag ze ook de directeur binnenstappen. Vervelend dat hij zag dat ze laat was. Niet dat hij las-

tig was. Integendeel. Ze kon het goed met hem vinden, maar toch. Ze knikte naar hem en liep naar het trappenhuis.

De roltrap ging langzaam omhoog en ze stapte op de eerste trede. Tegen haar gewoonte in bleef ze staan op een tree en liet zich omhoog rollen.

Haar blik dwaalde over de parterre van het grote warenhuis waar de vele spiegels het lamplicht weerkaatsten. Hoe hoger ze kwam, hoe beter ze de afdeling kon overzien: cosmetica, sieraden, tassen, sjaals, kleding, kousen en luxeparfums...

Ze nam alle beelden in zich op. Deze omgeving was de afgelopen zes jaar haar leven geweest en zou, als ze niets ondernam, dat nog jaren blijven. Wilde ze dat?

Ze zette haar nagels in de als rubber aanvoelende trapleuning en toen ze van de bovenste trede van de roltrap op de eerste verdieping stapte, wist ze nog niet wat ze moest. Maar toen ze op de tweede verdieping aankwam, had ze haar besluit genomen. Dat wilde ze dus niet. Het vernederende moment van een paar dagen geleden kwam weer in alle hevigheid terug. Ze moest weg. Ze wilde de hele klik waarmee ze om was gegaan, niet meer ontmoeten. Er zat maar één ding op: weggaan. Weg van haar werk in dit warenhuis, dat ze altijd met zo veel plezier gedaan had, en weg uit deze stad.

Ze wilde Benno niet meer tegen het lijf lopen en als ze hier bleef zou dat zeker gebeuren. Als ze echt haar leven om wilde gooien, moest ze het ook radicaal doen. Niet wachten. Nu!

‘En je gaat geen medelijden met jezelf krijgen,’ sprak ze zichzelf toe.

Het meisje dat op de andere roltrap naar beneden ging en haar mond al opende om te groeten, sloot hem weer. Wat keek Katrina ijsig. Niets voor haar. Ze was altijd zo vriendelijk.

De morgen kroop voorbij. Het was stil in de zaak. Een paar moeders met peuters die nog niet naar school gingen en enkele oudere dames, die je het omaschap aan kon zien, keken in de rekken waar de nieuwe voorjaarscollectie net was uitgehangen. Er waren zulke beeldige kleertjes bij. Katrina kleedde een paar paspoppen aan met felgekleurde kinderkleren. Jammer dat ze geen neefjes of nichtjes had. Haar oudere broer had net een vriendin en was nog niet toe aan een vaste relatie en kinderen. Haar jongste zusje was net van de middelbare school en zou een hbo-opleiding gaan

doen. Daar hoefde ze dus ook niet voor hier te blijven. Ze zou hen trouwens afraden om deze kleding te kopen. Het was krankzinnig veel geld voor kleren die kinderen maar een halfjaar konden dragen. Maar er waren veel vrouwen die het ervoor overhadden en, eerlijk is eerlijk, de kleding was prachtig. Alleen veel te duur.

In haar lunchpauze ging Katrina naar de afdeling personeelszaken. Ze had het altijd goed kunnen vinden met Anna, het hoofd personeelszaken, en ze klopte vluchtig op haar deur voor ze binnenstapte, maar merkte te laat dat er al iemand bij haar op bezoek was.

‘O, sorry.’

Anna keek op. Ze was in gesprek met het hoofd inkoop. De inkoopster was familie van de directeur en had de handelsgeest ook in de genen zitten, volgens Katrina. Ze mocht haar graag. Karin Reigersdam had oog voor de komende trends op mode- en woongebied en daar was een deel van het succes van WIN aan te danken. Het warenhuis was een familiebedrijf. De oudste directeur was de helft van de tijd op kantoor. Wat hij de andere helft van de tijd deed, wist ze niet. Iets in de politiek waarschijnlijk. Zijn zoon was de hele week in de zaak present.

Met een handgebaar gaf Karin aan dat ze wel kon wachten met het gesprek.

Katrina knikte. Stom van haar om zomaar binnen te lopen, maar het was niet anders.

‘Ga zitten. Wat kan ik voor je doen?’ vroeg de personeelschef.

‘Ik neem ontslag. Ik wil graag in april stoppen met het werk hier.’ Katrina kon niet verhinderen dat haar stem trilde.

‘Weg? Zomaar opeens? Maar waarom dan?’ Anna trok vlug een stoel bij. Wat was er aan de hand? Katrina was uit haar doen. Ze had haar nog nooit zo gezien. Ze veroorzaakte nooit moeilijkheden en was gezien bij de collega’s. Anna de Raat had haar weleens bewonderd om de manier waarop ze met lastige klanten en dreinende kinderen omging. Ongenoegen met een collega? Ze kon het zich niet voorstellen.

‘Toch geen ziekte in de familie?’ vroeg Karin bezorgd. Ze had Katrina door de jaren heen ook leren kennen als een bekwame en betrouwbare werkneemster.

De rode kleur op Katrina’s wangen en de felle ogen waren zo

veelzeggend, dat Karin, zonder dat ze wist wat er speelde, medelijden met haar had.

‘Nee.’ Katrina was eigenlijk niet van plan om meer te zeggen, maar op de een of andere manier voelde ze het medeleven van de anderen.

‘Het is uit met mijn vriend en ik moet me op iets anders gaan richten. Verder heb ik geen zin om hem telkens tegen te komen.’ Ze kleurde nog dieper. Vervelend dat ze nu toch te veel zei. Als ze maar niet begon te huilen.

De twee andere vrouwen keken naar haar betrokken gezicht.

‘Weet je het zeker?’ vroeg de personeelschef. ‘Kunnen we er eerst niet eens over praten?’

Ze vond het bijzonder jammer dat Katrina wilde vertrekken. Ze was goed voor haar werk. Tactvol naar klanten toe, ook toen ze nog op de afdeling werkte met kleding voor rijpere dames. De manier waarop ze met klanten omging was opvallend vriendelijk. Het was zelfs de directeur niet ontgaan hoe ontspannen ze met ontevreden en soms humeurige vrouwen omsprong, en toen Katrina naar de kinderafdeling verhuisde, had hij dat eigenlijk terug willen draaien. Alleen de wetenschap dat ze dan waarschijnlijk zou verdwijnen, had hem tegengehouden. En nu ging ze toch. Het zou hem niet aanstaan.

‘We kunnen het er toch eerst nog even over hebben?’ probeerde ze nog eens.

Katrina schudde vastberaden haar hoofd en zowel Anna als Karin zag dat het geen zin had om te proberen haar op andere gedachten te brengen.

Anna zuchtte, spreidde haar vingers uit op het blad van haar bureau en boog zich naar haar toe. ‘Heb je al iets anders op het oog?’

Katrina schudde haar hoofd. ‘Nee.’

Anna dacht na. Het was de dertigste. Ze had een maand opzegtermijn, dus Katrina kon volgende maand al weg. Wat buitengewoon vervelend. Ze kende Benno niet goed, maar was zonder meer bereid hem een lamstraal te vinden. Als Katrina zo van streek was, was er iets meer aan de hand dan een verloving die uit was.

Karin Reigersdam keek peinzend naar Katrina’s brede voorhoofd boven de heldere, grijsblauwe ogen. Er vormde zich langzaam een idee in haar hoofd.

‘Een ander huis heb je dus ook niet op korte termijn,’ stelde ze vast.

Katrina kneep haar lippen op elkaar. ‘Een kamer is overal te huur. En ik ben niet veeleisend wat banen betreft. Ik zie wel. Ik ben nog nooit zonder werk geweest.’

Karin knikte. ‘Dat kan ik me voorstellen. Zou je nog even willen wachten met het aannemen van ander werk? Er schiet me iets te binnen, maar ik moet eerst overleggen met iemand voor ik je een aanbieding doe. Ik denk dat je er geknipt voor bent; het is een baan waar woonruimte bij hoort en over het salaris hoeft je je ook niet druk te maken. Dat is zeker hoger dan wat je nu verdient. Wacht.’ Ze grabbelde in haar handtas, nam haar mobieltje in de hand en toetste een nummer in. Katrina hoorde een mannenstem aan de andere kant.

‘Tjibbe... Heb je straks even tijd voor me?’ vroeg Karin. ‘Ik heb misschien een oplossing voor ons probleem... En is oom Robert te bereiken?’

‘...’

‘Ja, op korte termijn,’ antwoordde Karin.

‘...’

‘Ja, ik ben er over vijf minuten. Tot zo.’ Karin drukte op haar mobieltje en stak het weer in haar tas.

Katrina keek verbaasd naar de lange, slanke vrouw die tijdens het spreken opgestaan was en enthousiast in haar richting knikte. Prachtig stond dat rietgroene mantelpak Karin, ging het door haar heen. Nou ja, ‘wie appelen vaart, wie appelen eet’. Als je zo dicht bij het vuur zat, moest je wel mooie kleren dragen.

Katrina zag, zonder dat ze daar speciaal op lette, altijd wat mensen droegen. Haar beroep was haar op het lijf geschreven, maar ze wilde nu iets anders. Iets totaal anders.

‘Ik moet je ontslag dus wel in de computer zetten?’ vroeg de personeelschef. Ze begreep uit de woorden van Karin dat Katrina in ieder geval weg zou gaan, en als ze naar het betrokken gezicht van het meisje keek, zou dat het beste voor haar zijn. Ze was het laatste jaar bepaald een stuk minder vrolijk geweest dan toen ze hier net werkte. Het viel haar nu pas op. Ze zette haar handen op het toetsenbord van haar computer. ‘Het is goed, Katrina.’

Katrina ging terug naar haar afdeling. Ze hing wat jasjes die net aangekomen waren, op de hangertjes en hielp haar collega met

het strijken van de katoenen jurkjes die bij het vervoer gekreukt waren.

Een halfuur later ging de afdelingstelefoon. Haar collega nam op en zei ietwat eerbiedig: ‘Ja meneer. Goed meneer, zal ik doen, meneer.’ Ze legde de hoorn weer terug.

‘Je moet bij de baas komen. Is er iets gebeurd?’ Haar ogen waren groot van nieuwsgierigheid.

Katrina haalde haar schouders op. ‘Er gebeurt altijd wel iets, ik zou het niet weten,’ antwoordde ze onverschillig.

Ze nam de roltrap en was met een paar minuten op de bovenste verdieping, waar het kantoor van de directeur lag.

De deur stond half open. Karin Reigersdam kwam naar buiten en wenkte haar. Katrina volgde haar naar binnen; directeur Reigersdam stond op uit zijn stoel achter het bureau en maakte een handgebaar naar het zitje vlak bij het raam.

Ook Karin ging zitten. Het gezicht van de directeur stond vriendelijk. Hij leek op zijn vader. Dezelfde smalle jukbeenderen met de geprononceerde neus die ook Karin bezat.

‘Katrina. Ik hoor van Karin dat je weg wilt en zelfs de stad wilt verlaten. Dat is op zich erg jammer voor ons bedrijf. Maar ik wil je iets aanbieden. Eerst een vraag: Heb je bezwaar tegen een betrekking op het platteland? Drenthe? Als je niet kunt leven zonder het geluid van een tram en veel winkelstraten, houdt alles op natuurlijk,’ zei hij zakelijk.

‘Ik heb als kind vaak bij mijn grootouders in Zeeland geloogd en ik vond het heerlijk. Met het gemis van een winkelboulevard zal het wel meevallen,’ antwoordde Katrina net zo nuchter. Het leek haar op dit moment zelfs heerlijk om het lawaai van het verkeer te kunnen ontvluchten.

Karin en haar neef knikten tegen elkaar.

‘Goed. Dan het volgende. Je weet dat Karin en ik familie van elkaar zijn. We zijn neef en nicht en hebben dezelfde grootmoeder. En die grootmoeder vormt een probleem. Ze is licht hulpbehoevend, maar met geen tien paarden uit haar huis te trekken. Zelfs mijn vader kan niets met haar beginnen. Normaal zou dat ook geen probleem zijn, maar de huishoudster, die alles op rolletjes laat lopen met hulp van de thuiszorg, moet een heupoperatie ondergaan. Die huishoudster is ook al in de zestig, en op dit moment leidt de lamme de blinde, om het zo maar eens te zeggen.’

De blinde...?

‘Uw grootmoeder heeft dus last van haar ogen?’ vroeg Katrina.

‘Nee, grootmoeder heeft de laatste tijd voornamelijk last van een slecht humeur. Kom nou, Tjibbe, laten we daar nou helder in zijn. Oma heeft wel een lichte hartaanval gehad... en natuurlijk kan ze niet alleen zijn in dat grote huis, maar haar voornaamste handicap is dat ze verhipte lastig is geworden. Maar ze kan niet alleen zijn. Een paar maanden geleden is ze ’s nachts gevallen en ze heeft de halve nacht en bijna de hele dag op de grond gelegen omdat ze haar been had gebroken en geen telefoon bij de hand had. Ze was onderkoeld toen ze haar vonden aan het eind van de volgende dag. De familie wil dus niet dat ze alleen is, en zij wil het huis niet uit. Het is een enorme toer om vervanging te vinden voor mevrouw Greuter. Het is ons in ieder geval nog niet gelukt. Degenen die wij aan oma voorgesteld hebben, had ze zo weggewerkt. Als je bang bent voor honden, is de baan ook niet geschikt voor je, want oma heeft een hond waar ze gek op is. Dat stomme beest heeft een meisje, dat op proef was, in haar kuit gebeten. Oma’s commentaar was dat het beest mensenkennis heeft. Je zult misschien vinden dat er dan maar iemand uit de familie moet opdraven, maar dat lukt ook al niet. We hebben allemaal een baan of een gezin waarbij we niet weg kunnen. In de weekends gaan we er om de beurt naartoe, maar als ik daar op zondagavond of maandagmorgen wegga, ben ik soms blij dat ik zelf geen hartaanval van drift hebt gekregen,’ zei Karin openhartig.

‘Kom, kom...’ Haar neef trok een wenkbrauw op. ‘Je overdrijft verschrikkelijk, Karin. Katrina, ik hoop dat je weet dat mijn nicht de zaken weleens aan kan dikken. Je zou in ieder geval hulp genoeg hebben, want er is een vrouw uit de buurt die het zware werk doet en als je meer hulp wilt, kan dat ook.’ Hij keek haar hoopvol aan.

Een lastige, bejaarde dame plus haar lastige hond verzorgen. Wel heel wat anders dan het runnen van een kinderafdeling.

‘Waar is het? Ik bedoel, waar woont jullie grootmoeder?’ vroeg Katrina om tijd te winnen.

‘In Drenthe. In een dorp. De omgeving is mooi en in de zomer is het er een paar maanden druk met toeristen en zo, maar de rest van het jaar is het er erg rustig,’ zei Karin. ‘Wij logeerden in de zomer vaak bij oma en opa. Soms met vijf of zes tegelijk.’

Katrina haalde haar wenkbrauwen op. ‘Kon dat dan?’

‘O ja. Het huis is groot zat. Wel oud, maar goed onderhouden. Dat hield opa altijd erg goed in de gaten. Ze mist hem nog steeds,’ zei de directeur. ‘Mijn vader gaat ervan uit dat het daarom zo moeizaam gaat op het moment, maar goed... wat we voor willen stellen: als je volgende week, nog tijdens je werk hier, eens een paar dagen naar Drenthe toe zou willen gaan om te kijken of je het met onze grootmoeder uit kunt houden. Vroeger hebben we er altijd heerlijk gelogeed en dan kon oma de meest vreemde spelletjes voor ons verzinnen. Dat moet je toch toegeven, Karin.’

Er verscheen een lach op het gezicht van zijn nichtje. ‘Dat is waar. Er ging haar geen zee te hoog. We mochten van haar dingen die thuis streng verboden waren. Mijn moeder was weleens razend als ze hoorde wat we gedaan hadden. Ondanks haar humeur ben ik dol op haar.’

‘Precies, dat bedoel ik,’ zei de directeur tevreden en hij keek weer naar Katrina. ‘Je zou dus zonder risico eens een paar dagen kunnen kijken of het je daar bevalt, en vind je het niets, dan zoek je gewoon verder naar een andere baan en een ander huis en dan vinden wij wel een oplossing voor oma. Als het niet anders kan, moet ze toch maar naar een verzorgingshuis of zo.’

‘Zou je deze week al kunnen? Bijvoorbeeld van woensdag tot zaterdag?’ bedacht Karin voortvarend.

Katrina keek naar hun ogen die vol aandacht op haar gericht waren. Wat had ze te verliezen? Ze had haar toekomst al in duigen zien vallen. Dus te verliezen? Niets!

‘Ik doe het,’ zei ze.

EEN NIEUWE TOEKOMST,
EEN NIEUW LEVEN. VINDT KATRINA
HAAR BESTEMMING?

Katrina

Als Katrina een punt zet achter haar relatie met Benno, wil ze ook weg uit haar omgeving. Een nieuwe horizon zal haar goeddoen en haar werkgevers komen met een prachtige oplossing!

Katrina verhuist van Noord-Holland naar Drenthe, waar ze tijdelijk voor de oma van haar werkgevers gaat zorgen. Die kan niet alleen zijn en de huishoudster is een aantal weken afwezig. Ze komt terecht in een dorp en het leven daar bevalt haar prima. De liefde heeft ze op een laag pitje gezet, maar het kan niet uitblijven: er melden zich gegadigden. Twee broers, elk met hun eigen sores, doen hun best! Maar is Katrina alweer toe aan al die belangstelling voor haar?!

Margreet Maljers weet levensechte verhalen te larderen met humor en spanning, waarbij *vertrouwen* een terugkerend thema is. Prachtige verhalen om in één ruk uit te lezen!

ISBN 978 90 5977 482 7 NUR 344

9 789059 774827

www.vclserie.nl